

1 / Nedela piateho novembra 1980. Snehuliak

Piateho novembra prvý raz snežilo. O jedenástej začali bez akéhokoľvek varovania z bezfarebnej oblohy padať veľké snehové vločky, akoby sa nejaká vesmírna armáda rozhodla obsadiť polia, záhrady aj cesty nórskeho kraja Romerike. Autá cestárov o druhej popoludní odhrnuli cesty v okolí Lillestrømu, a keď o pol tretej Sára Kvineslandová opatrne viedla svoju Toyotu Corollu SR5 pomedzi vily ulice Kolloveien, zvlnenú krajinu pokrýval ľahučký sneh ako páperový paplón.

V dennom svetle vyzerali domy celkom inak. Preto takmer minula jeho garáž. Keď dupla na brzdu, auto sa chvíľu šmýkalo po zľadovatenej ceste, zo zadného sedadla sa ozval vzdych. V zrkadle si všimla synov nespokojný pohľad.

„Hneď som späť, syn môj,“ povedala potichu.

Spod bieleho snehu pred garážou presvital čierny asfalt. Určite tam predtým stálo sťahovacie auto. Hrdlo sa jej stiahlo. Len nech nejde neskoro!

„Kto tu býva?“ ozvalo sa zo zadného sedadla.

„Iba jeden známy,“ odvetila rýchlo a podvedome si prehrabla vlasy v zrkadle. „Stačí mi desať minút. Nechám kľúč v zapalovaní, aby si mohol počúvať rádio.“

Ani nečakala na odpoveď a vystúpila. Na šmyklavých podrážkach opatrne vykročila k dverám, ktorými už toľkokrát vchádzala a vychádzala. Nikdy však nie takto, za bieleho dňa, vystavená pohľadom zvedavých očí susedov. Niežeby jej večerné návštevy pôsobili nevinnejšie. Aj tak mala pocit, že takéto konanie má zostať zahalené rúškom tmy.

Zvonček jej pripomenul bzukot čmeliaka v pohári od lekára. Uvedomovala si, ako sa jej zmocňuje zúfalstvo. Pohľa-

dom prebehla okná susedov. Nehovorili nič, len mlčky zrkadlili čierne, holé konáre jabloní, sivú oblohu a mliečnobielu krajinu. Konečne sa za dverami ozvali kroky. S úľavou si vydýchla. Chvíľu nato ju zovrel v náručí.

„Láska, nechod preč,“ šepkala. Hlasivky sa jej chveli plačom.

„Musím,“ odvetil tónom, akoby ho tento večný refrén už navoľoval. Rukami sa dotýkal známych miest, ktorých sa nevedel nasýtiť.

„Nemusiš,“ šepkala mu do ucha. „Chceš. Už nemáš odvalu.“
„S nami to nemá nič spoločné.“

Hovoril podráždene. Silnou, no jemnou rukou jej sklzol medzi lopatky a vbehol za gumičku pančušiek. Boli ako zohraté duo, poznali každý svoj pohyb, každý krok, nádych a rytmus. Najprv žiarivá láska. Radosť. Potom temná bolesť.

Hladkal ju po kabáte, pod hrubou látkou nahmatával bradavky. Vždy ho fascinovali. Možno preto, že sám nijaké nemal.

„Stojíš pred garážou?“ spýtal sa a mocne jej ich stisol.

Prikývla. Bolesť jej prenikla do mozgu ako roztúžený šíp. Lono sa jej otváralo, aby prijalo prsty, čo sa doň už čoskoro ponoria. „Chlapec čaká v aute.“

Ruka mu znehybnela.

„Nič nevie,“ vzdychla. Cítila jeho váhanie.

„A tvoj muž? Kde je?“

„Kde by bol? Samozrejme, že v práci.“

Nakazil ju svojou nervozitou. Nebola schopná hovoriť o manželovi a necítiť pritom hnev. No jej telo si žiadalo jeho. Hneď teraz. Rozopla mu zips.

„Prestaň...“ zastavil ju a pevne chytil za zápästie. Druhou rukou mu strelila zaucho. Prekvapene na ňu pozrel. Líce mu hneď začínalo červenieť. Usmiala sa, chytila ho za husté čierne vlasy a pritiahla k sebe jeho tvár.

„Najprv ma pretiahni,“ povedala rozhodne. „A potom si choď. Rozumel si?“

Na tvári cítila jeho dych. Dýchal čoraz rýchlejšie. Ešte raz ho udrela voľnou rukou a pevne mu zovrela tvrdnúci penis.

Prirážal silnejšie, no už bol koniec. Telo jej ochablo, mágia sa stratila, vzrušenie upadlo a zostala jej len beznádej. Stratila ho. Prišla oňho vo chvíli, keď vedľa nej ležal. Všetky roky túžby, vyplakané slzy, všetky zúfalé skutky, ku ktorým ju viedol. A jej oddanosť nijako neopätoval. Okrem...

Postavil sa na koniec postele a s privretými očami si ju vzal. Sára mu civela na hrud'. Spočiatku sa jej zdala zvláštna, no postupne si zvykla na ničím nerušenú bielu pokožku jeho hrude. Pripomínala jej staré sochy, na ktorých umelci nezobrazovali bradavky, aby sa vyhli pohoršeniu verejnosti.

Vzdychal čoraz hlasnejšie. Vedela, že čoskoro dosiahne orgazmus a mocne zreve. Milovala jeho rev. Vždy znova prekvapený, extatický, takmer bolestný výraz v tvári, akoby aj tento orgazmus prekonal jeho najšialenejšie predstavy. Teraz čakala iba na posledný výkrik, hlučnú rozlúčku v jeho chladnej malej spálni bez jediného obrazu, závesu či kobercov. Potom sa oblečie a odcestuje na druhý koniec krajiny, kde dostal post, ktorý vraj nemohol odmietnuť. Toto však mohol odmietnuť. Toto. Aj tak napokon zreve od pôžitku.

Zavrela oči. No krik neprichádzal. Zmeravel.

„Čo sa deje?“ zašepkala a otvorila oči. Naozaj vraštil tvár. Ale nie od pôžitku.

„Tvár,“ zašepkal.

Strhla sa. „Kde?“

„Za oknom.“

Za oknom nad posteľou, priamo nad jej hlavou. Zvrtla sa, cítila, ako z nej vyklízol jeho mäkký penis. Okno bolo príliš vysoko na to, aby čosi videla. A príliš vysoko na to, aby niekto mohol nazerat' dnu. Vonku sa už stmievalo, v okne sa zrkadlila stropná lampa.

„Videl si len sám seba.“ Akoby ho prosila, aby uznal, že sa mylil.

„Najprv som si to myslel.“ Nespúšťal oči z okna.

Sára si kľakla. Vstala a vyzrela oknom do záhrady. Až vtedy zbadala tvár.

Nahlas sa zasmiala. Napätie z nej spadlo. Tvár bola biela, oči a ústa mala z kamienkov. A ruky z konárov z jablone.

„Páni moji,“ smiala sa. „Veď to je snehuliak!“

Potom sa smiech zmenil na plač. Utišila sa, až keď zacítila jeho objatie.

„Už musím ísť,“ vzlykala.

„Zostaň ešte chvíľu.“

Zostala.

Cestou ku garáži si uvedomila, že bola preč takmer štyridsať minút.

Sľúbil, že jej občas zavolá. Vždy vedel klamať, teraz ju to však tešilo. Už z dialky videla bledú chlapcovu tvár. Keď chcela otvoriť dvere, zistila, že sa v aute zamkol. Prekvapene nazrela cez zahmlené sklo. Otvoril, až keď zaťukala na okno.

Sadla si za volant. V aute vládlo ticho. Poriadne sa ochladilo. Kľúč ležal na sedadle spolujazdca. Obrátila sa k synovi. Chlapec bol bledý, spodná pera sa mu triasla.

„Stalo sa niečo?“

„Áno, odvetil. „Videl som ho.“

Hlas mu preskakoval od hrôzy, ako keď sa ešte celkom malý tisol pred televízorom medzi rodičov a rukou si zakrýval oči. Teraz mutoval, už jej nechodil dávať pusku na dobrú noc a začal sa zaujímať o autá a dievčatá. Raz si sadne za volant a odíde od nej. Aj on.

„Koho si videl?“ spýtala sa a vopchala kľúč do zapaľovania.

„Snehuliaka...“

Motor nereagoval. Zmocnila sa jej panika. Netušila, čoho sa tak bojí. Uprene hľadela pred seba a skúsila to ešte raz. Azda sa jej vybila baterka?

„A ako vyzeral ten snehuliak?“ Z celej sily dupla na plyn a točila kľúčikom, až sa bála, že ho zlomí. Jeho odpoveď prehlušilo zahučanie motora.

Zaradila rýchlость a pustila spojku, lebo chcela čím skôr vyraziť. Kolesá rozhrabli mäkký, čerstvo napadaný sneh. Pridala plyn, no nepohli sa z miesta. Len zadné kolesá sa šmykli z boka na bok. Až potom sa pneumatiky predrali k asfaltu a konečne sa pohli dopredu.

„Tato nás čaká,“ povedala rýchlo. „Musíme sa poponáhľať.“

Zapla rádio a pridala hlasitosť, aby studenú kabínu naplnili aj iné zvuky ako jej hlas. V novinách už po tisíci raz opakovali,

že v amerických prezidentských voľbách Ronald Reagan porazil Jimmyho Cartera.

Chlapec opäť čosi povedal, pozrela do zrkadla.

„Čo hovoríš?“

Zopakoval to, no nerozumela. Stišila rádio a odbočila na hlavnú cestu k rieke, čo sa hadila krajinou ako dve čierne smútočné stuhy. Keď zacítila, že sa naklonil medzi sedadlá, strhla sa. Jeho hlas znel ako suchý chrapot. Akoby bolo dôležité, aby ich nikto nepočul.

„Zomrieme.“

2 / Druhého novembra 2004. Prvý deň. Oči z uhlíkov

Harry Hole prudko otvoril oči. V miestnosti bolo chladno, no zobudil ho niečí hlas, prichádzajúci z tmy. Oznamoval svetu, že americký ľud dnes v noci rozhoduje, či sa jeho prezidentom na najbližšie štyri roky opäť stane George Walker Bush. Je november. Hole si uvedomil, že krajina definitívne vchádza do obdobia tmy. Zhodil zo seba paplón a položil nohy na dlážku. Ľadové linoleum ho mrazilo na chodidlách. Nechal zapnuté správy a vošiel do kúpeľne. Pozrel na svoju tvár v zrkadle. Aj v nej akoby vládol november. Bola zamračená a bleďosivá. Oči mal ako zvyčajne podliate krvou, póry na pokožke nosa veľké a čierne ako krátery sopky. Váčky pod očami s belasými, prepitými dúhovkami zmiznú, keď si tvár opláchnie vodou, vydrhne uterákom a poriadne sa naraňajkuje. Aspoň to predpokladal. Harry si nebol istý, ako sa jeho tvár bude správať počas dňa. Napokon, má štyridsať rokov. Možno sa mu vrásky vyhladia a výraz štvanca, s akým sa budil, keď ho v noci trápili nočné mory, vystrieda pokoj. S výrazom štvanca sa budil často. No od chvíle, keď konečne vyšiel zo svojho malého a spartánsky zariadeného bytu na ulici Sofies gate a opäť sa z neho stal hlavný inšpektor Hole z oddelenia násilných trestných činov policajného okrsku v Osle, sa zrkadlám radšej vyhýbal. Vtedy sa už díval do tváre iných ľudí, aby

odhalil ich bolesť a Achillovu pätu, ich nočné mory, motívy a dôvody sebaklamu, načúval ich unavujúcim ľziam a snažil sa nájsť zmysel vlastnej práce. Zatvára ľudí, ktorí sú už dávno uzavretí sami do seba v zajatí sebanenávisti a pohrdania, aké sám veľmi dobre poznal. Rukou si prehrabol nakrátko ostrihanú šticu plavých vlasov, čo rástla presne stodevätdešiattri centimetrov nad mrznúcimi chodidlami. Kľúčne kosti mu spod pokožky vytrčali ako vešiak. Od posledného prípadu trávil veľa času v posilňovni suterénu policajnej stanice. K bicyklovaniu pridal zdvíhanie činiek. Mal rád bolesť. Pálčivá bolesť mu zaháňala zlé myšlienky. A tak len ďalej chudol. Tuk zmizol a medzi kožu a kostru sa mu uložila tenučká vrstva svalov. A hoci bol kedysi plecnatý a Rachel tvrdila, že má športovú postavu, teraz sa čoraz väčšmi podobal na ľadového medveďa stiahnutého z kože, na svalnaté, no šokujúco chudé zviera. Možno sa prsto len strácal zo sveta. A vôbec mu to neprekážalo. Harry si vzdychol. Je iba november. Väčšia tma ešte len príde.

Vošiel do kuchyne. Na bielej streche domu oproti sa odrážali ostré svetlá ulice. V noci napadol prvý sneh tohtoročnej zimy. Premýšľal nad tým listom. Občas dostával podobné, no tento bol iný. Spomínal sa v ňom Toowoomba.

V rádiu sa práve začínal nejaký prírodopisný seriál. Nadšený hlas rozprával o tuleňoch. „Každé leto sa v Beringovom prielive schádzajú tulene, aby sa tam páрили. Keďže samčie pokolenie je tu v početnej prevahe, každý samec, ktorému sa podarí dostať k samici, sa od nej počas obdobia párenia už nepohne. Bude dohliadať na svoje mláďa, až kým sa nebude schopné postarať samo o seba. Nie z lásky k samici, ale z lásky k vlastným génom a dedičnému materiálu. Podľa teórie darvinistov monogamii tuleňov spôsobuje prirodzený výber v boji o prežitie, nie morálka.“

A nech, mykol plecom Harry.

Hlas v rádiu prechádzal do fistuly: „Skôr ako tulene z Beringovho prielivu vyrazia na otvorené more hľadať potravu, samec sa pokúsi samicu zabiť. Prečo? Lebo samica sa nikdy nebude páriť dva razy s tým istým samcom! Ide jej o bio-

logické rozdelenie rizika pri prenose dedičného materiálu – podobne ako na trhu s akciami. Pre samicu je promiskuita biologicky racionálna. A samec to vie. Jej zabitím sa postará o to, aby jeho mláďatá nemuseli súperiť o jedlo s konkurenciou.“

„Opäť sa dostávame k darvinistickému vysvetleniu. Prečo teda človek nerozmýšľa rovnako?“ zapojil sa druhý hlas.

„Práveže rozmýšľa! Naša spoločnosť nie je – a nikdy nebola – taká monogamná, ako si myslíme. Švédsky prieskum nedávno ukázal, že pätnásť až dvadsať percent všetkých detí má iného otca, ako si deti – a aj ich domnelí otcovia – myslia. Dvadsať percent! Každé piate dieťa žije v lži! A zabezpečuje tým zároveň biologickú pestrosť.“

Harry preladiť program, hľadajúc aspoň trochu znesiteľnú hudbu. Zastavil sa pri stareckej verzii Desperada od Johnnneho Casha.

Niekoľko mocne zabúchal na dvere.

Vrátil sa do spálne, obliekol si rifle, vyšiel na chodbu a otvoril dvere.

„Pán Hole?“ Muž mal modrú pracovnú kombinézu a hrubé okuliare. Za nimi oči dieťaťa.

Harry prikývol.

„Máte pleseň?“ Muž položil otázku s nevinným výrazom v tvári. Na čelo sa mu prilepila dlhá kadera. Pod pazuchou držal podložku na písanie, v nej mal zastrčený husto popísaný hárok.

Harry čakal na pokračovanie, ktoré by mu čosi vysvetlilo, no márne. Sledoval ho jasný, otvorený pohľad.

„V podstate,“ nadýchol sa Harry, „ide o súkromnú vec.“

Muž naznačil úsmev, akoby Harry povedal vtip, ktorý už počul mnohokrát. „Myslím na bytovú pleseň.“

„Neviem o tom,“ odvetil Harry.

„Práve o tom je pleseň. Málokto si všimne, že mu vnikla do života.“ Muž si zahryzol do pery a pohojdal sa na päťách.

„Ale?“ spýtavo naňho pozrel Harry.

„Ale aj tak vnikla.“

„Prečo si to myslíte?“

„Našli sme ju u vášho suseda.“

„Naozaj? A podľa vás sa mohla rozšíriť ku mne?“

„Takáto plesň sa nešíri. Šíria sa iné druhy.“

„Takže...?“

„V konštrukčnom systéme ventilácie pozdĺž stien domu je kaz, ktorý vytvára predpoklad na vznik plesní. Môžem vám nazrieť do kuchyne?“

Harry ustúpil. Muž zamieril do kuchyne a ihneď k stene priložil oranžový prístroj, ktorý na prvý pohľad pripomínal fén na vlasy. Dva razy v ňom zapálo.

„Merač vlhkosti,“ vysvetlil muž a pozorne sa zahľadela na displej prístroja. „Ako som predpokladal. Ste si istý, že ste nevideli ani necítili nič podozrivé?“

Harry nemal predstavu, čo by to malo byť.

„Povlak ako na starom chlebe,“ pokračoval muž. „Pach hniloby.“

Harry zavrtel hlavou.

„Bolievajú vás oči? Bývate unavený? Trpíte bolesťami hlavy?“

Harry pokrčil plecami. „Samozrejme. Od nepamäti.“

„Najmä odkedy tu bývate?“

„Možno. Počujte...“

Muž však nepočúval. Spozna opaska vytiahol nožík. Harry neveriacky sledoval, ako sa muž rozohnal a z celej sily zabolil nôž do sadrovej platne za tapetou. Sadra zastonala, muž nožík vytiahol, rozohnal sa ešte raz a zo steny vylúpol kúsok rozdrvenej sadry. V stene po nej zostala čierna diera. Z vrecika vytiahol baterku a zasvietil do nej. Nad priveľkým rámom okuliarov sa zjavila hlboká vráska. Potom zaboril nos do diery a poriadne sa nadýchol.

„Presne tak,“ povedal potichu. „Vitajte.“

„Koho vítate?“ nechápavo sa mračil Harry.

„*Aspergillus*,“ odvetil muž. „Rod plesní. Môžete si vybrať z tristo či štyristo rôznych druhov. Je veľmi ťažké určiť, o ktorý ide konkrétne v tomto prípade. *Aspergillus* rastie v takých tenučkých vrstvách, že ho ani nevidíte. Ale pach ho prezradí.“

„Je to vážne?“ spýtal sa Harry, uvažujúc nad tým, koľko peňazí mu zostalo na účte potom, čo s otcom zaplatili sestre

dovolenku v Španielsku. Sestre, ktorá – podľa vlastných slov – mala štipku Downovho syndrómu.

„Nie je to veľmi vážne. Dom sa pre to nezrúti,“ vysvetlil mu muž. „Ale vy možno áno.“

„Ja?“

„Ak ste naň citlivý. Niektorí ľudia zo vzduchu, v ktorom je pleseň, ochorejú. Celé roky v nich choroba drieme, všetci ich obviňujú z hypochondrie, keďže ich susedov nič netrápi. A netvor si spokojne vyjedá tapetu a sadrové platne.“

„Hm. Čo navrhujete?“

„Vytrhať burinu aj s koreňmi.“

„A s ňou aj všetky moje úspory?“

„Opravu pokryje domová poisťka. Nebude vás stáť ani korunu. Stačí, ak mi na niekoľko dní umožníte prístup do vášho bytu.“

Harry vytiahol zo zásuvky rezervné kľúče a podal ich mužovi.

„Osobne na to dohliadnem,“ prisľúbil mu muž. „Ničoho sa nebojte. Dobré viem, koľko bláznov dnes behá po svete.“

„Naozaj?“ Harry sa smutne usmial a zadíval sa z okna.

„Prosím?“

„Nič,“ odvetil Harry. „Aj tak tu nemajú čo ukradnúť. Musím ísť.“

Nízke ranné slnko sa odrážalo v oknách budovy policajnej stanice v hlavnom meste Nórska, ktorá už tri desaťročia sídlila na rovnakom mieste. Vďaka svojej polohe vo východnom Osle mala polícia blízko k uličkám rušných častí mesta a zároveň za svojho bezprostredného suseda mestskú väznicu, prezývanú *Bayern*. Policajnú stanicu obklopovali pásy hnedej vyschnutej trávy a lístia, ktoré aj s osirelými lipami teraz zakrývala tenká vrstva sivobieleho snehu. Park sa zrazu podobal na opustený dom nebožtíka.

Harry prešiel po čiernom asfalte k hlavnému vchodu a vstúpil do haly, kde svoje večné tajomstvá šepkala malá fontánka, súčasť porcelánovej nástennej dekorácie od Kari Christense-

novej. Pri vrátnici kývol zamestnancovi bezpečnostnej služby a výtahom sa vyviezol na šieste poschodie. Hoci už uplynul polrok odo dňa, keď sa presťahoval do novej kancelárie v čer-venej zóne, ešte vždy mal sklon chodiť do úzkej miestnosti bez okien, kde kedysi sedával s Jackom Halvorsenom. Teraz tam sedel Magnus Skarre. A Jack Halvorsen odpočíval na cin- toríne Vestre Aker. Rodičia ho najprv chceli pochovať doma v Steinkjeri, keďže Jack a Beate Lønnová, šéfka oddelenia technickej expertízy, nikdy neboli manželia. V podstate spolu ani nežili. Keď sa však dozvedeli, že Beate čaká dieťa a v lete porodí Jackovu dcéru, dohodli sa, že synov hrob bude v Osle.

Harry vošiel do svojej novej kancelárie. Vedel, že ju vždy bude volať *nová*. Tak ako sa starý štadión FC Barcelony po katalánsky ešte vždy volá Camp Nou, nový štadión. Sťažka dosadol na stoličku, pustil rádio a kývnutím hlavy pozdravil fotografie na poličke. Raz – keď sa konečne odhodlá kúpiť samolepiace háčiky – ich rozvešia na stenu. Ellen Gjeltenu- vá, Jack Halvorsen a Bjarne Møller. V chronologickom poradí. *Dead Policemen's Society*.

Nórski politici a politológovia sa v rozhlase vyjadrovali k výsledkom amerických prezidentských volieb. Harry spo- znal hlas Arveho Støpa, majiteľa úspešného časopisu Liberál. Støp patril k najrozhladenejším, najarogantnejším a najzá- bavnejším diskutérom krajiny. Harry zosilnil zvuk, hlasy sa odrážali od stien. Zo stola vzal nové putá značky Peerless. Posledné týždne sa cvičil v ich nasadzovaní na nohe stola, na ktorej sa to už prejavovalo. Zlozvyk nadobudol počas kurzu FBI v Chicagu a doviedol do dokonalosti za osamelých večerov v zatuchnutej izbe v Cabrini Green, kde mu robil spoločnosť krik od susedov a jediný priateľ Jim Beam. Princíp spočíval v tom, aby otvoreným okom puta buchol po predlaktí pácha- teľa, putá zovrelí ruku a zaklapli. Precíznym a dostatočne sil- ným úderom tak mohol zatknúť človeka rýchlejšie, než ten vôbec stihol reagovať. Harry to nikdy v práci nevyužil, a len jediný raz uplatnil druhú zručnosť, čo sa v Chicagu naučil – ako dolapiť sériového vraha. Putá sa zaklapli okolo nohy stola, muž v rádiu zvýšil hlas:

„Z čoho podľa vás vyplýva nedôvera Nórov k Georgeovi Bushovi?“

„Naša krajina umiera na pocit vlastnej istoty. Nikdy sme nemuseli viesť vojnu, vždy sme radi nechali za seba bojovať iných. Anglicko, Sovietsky zväz a USA, v podstate už od čias Napoleona sa ukrývame za chrbty mocnejších kamarátov. Nórsko svoju bezpečnosť vybudovalo na predstave, že keď je zle, ostatní sa za nás pobijú. A to už trvá tak dlho, až sme stratili zmysel pre realitu a sme presvedčení, že našu planétu obývajú výlučne ľudia, ktorí nám – najbohatšej krajine sveta – chcú dobre. Nórsko je ako nahlúpla blondína, ktorá zablúdila v uličkách Bronxu a rozčuľuje sa, lebo jej ochranca nezaobchádza v rukavičkách s mužom, čo ju prepadol.“

Harry vyťukal Rachelino číslo. Okrem sestrinho bolo jediné, čo poznal naspamäť. Keď bol mladý a neskúsený, myslel si, že zlá pamäť je pre vyšetrovateľa nevýhodou. Už sa poučil.

„A tým ochrancom je teda Bush a Spojené štáty americké?“

„Áno. Lyndon B. Johnson kedysi povedal, že USA si svoju úlohu nevybrali sami, no pochopili, že to nemôže robiť nikto iný. Mal pravdu. Naším bodyguardom je novokresťan s otcovským komplexom, problémami s alkoholom a obmedzeným intelektom. Nemal dostatok morálky ani len na to, aby čestne absolvoval vojenskú službu. Inými slovami, mali by sme sa tešiť, že takýto chlap bude znovu zvolený za amerického prezidenta.“

„Predpokladám, že to myslíte ironicky.“

„Vôbec nie. Slabý prezident vždy počúva svojich poradcov a verte mi, že poradcovia v Bielom dome sú svetová trieda. Hoci nám ten trápny seriál o Oválnej pracovni chce nahovoriť, že monopol na inteligenciu majú v Amerike demokrati, najbystrejšie mozgy nájdeme medzi republikánmi v krajnej pravici. Bezpečnosť Nórska je v tých najlepších rukách.“

„Kamarátka mojej kamarátky by ti vedela rozprávať.“

„O kom?“ začudoval sa Harry.

„O Støpovi,“ odvetila Rachel. „Spala s ním.“

„Prepáč, už sa ti venujem,“ zamrmlal Harry a stíšil rádio.

„Po prednáške v Trondheime ju pozval do svojej hotelovej izby. Chcela to, no upozornila ho, že má amputovaný jeden prsník. Povedal, že si to musí rozmyslieť, a odišiel do baru. Potom sa vrátil a vzal si ju.“

„Hm. Azda to bolo také, ako čakala.“

„Nič nie je také, ako čakáš.“

„Nie je,“ zamrmlal Harry uvažujúc, kam mieri.

„Čo robíme večer?“ spýtala sa.

„O ôsmej v reštaurácii Palace Grill znie celkom fajn. Ale čo to má znamenať, že sa stôl nedá rezervovať vopred?“

„Predpokladám, že sa chcú tváriť ako exkluzívny podnik.“

Dohodli sa, že sa stretnú pri barovom pulte. Keď sa rozlúčili, Harry zostal ticho sedieť. Snažil sa zistiť, či sa teší z jej radosti. Z toho, že žena, ktorú tak neskutočne miluje, je šťastná s iným mužom. S Rachel prežili spoločný čas, mal svoju šancu. Premárnil ju. Prečo sa potom netešiť z toho, že jej je dobre, prečo sa nevzdať nádeje, že sa ešte môže niečo zmeniť, a nepohnúť sa ďalej? Sľúbil si, že bude skúšať ešte intenzívnejšie ako doteraz.

Raňajšia porada ubehla rýchlo. Gunnar Hagen, šéf úseku násilných trestných činov, vymenoval prípady, na ktorých pracujú. Nebolo ich veľa a neriešili nijaké čerstvé vraždy, ktoré vedeli ľuďom na oddelení zrýchliť pulz. Thomas Helle, ktorý sa venoval hľadaniu nezvestných, spomenul ženu, ktorú už rok nikto nevidel. Nemajú nijakú stopu, páchatela ani ženu. Nikde nepracovala. Naposledy ju videli ráno, keď priviezla svoje dve deti do škôlky. Manžel aj všetci v jej okolí mali alibi a boli mimo podozrenia. Gunnar Hagen rozhodol, že sa prípadu budú venovať všetci.

Magnus Skarre im odovzdal pozdrav od Stáleho Auneho, psychológa, ktorý oddeleniu často pomáhal. Bol ho navštíviť v nemocnici Ullevål. Harryho prepadli výčitky svedomia. Stále Aune mu neradil iba v práci, bol mu zároveň osobnou oporou v boji s alkoholom a zrejme tým človekom, ktorého by nazval

najlepší priateľ. Auneho už pred týždňom hospitalizovali s neznámou diagnózou, no Harrymu sa dosiaľ nepodarilo prekonať odpor k nemocniciam. V stredu, povedal si v duchu. Alebo vo štvrtok.

„Máme novú kolegyňu,“ zmenil tému Gunnar Hagen. „Katrine Brattovou.“

Vpredu bez váhania, no bez úsmevu vstala mladá žena. Bola krásna. Nenútene krásna, uvedomil si Harry. Riedke vlasy jej viseli voľne po bokoch súmernej bledej tváre. Jej vážny, takmer znudený výraz vídaval často u žien, ktoré sú tak dlho terčom pozornosti, že im je už celkom ľahostajná. Modrý kostým podčiarkoval jej ženskosť, no hrubé čierne pančuchy a praktické nízke opätky ju zbavovali podozrenia, že to robí vedome. Pohľadom prebehla nových kolegov, akoby vstala preto, aby si ich obzrela, a nie naopak. Harry tušil, že si každú reakciu vopred naplánovala.

„Katrine pracovala štyri roky na policajnej stanici v Bergene, kde sa venovala najmä mravnostným deliktom, no má za sebou obdobie aj na úseku násilných trestných činov,“ pokračoval Hagen, nazerajúc do papiera, kde mal zrejme poznačený jej životopis. „Právnické vzdelanie z univerzity v Bergene z roku 1999, policajná škola a teraz je medzi nami. Zatiaľ nemá deti, no je vydatá.“

Tenučké obočie Katrine Brattovej sa takmer nebadateľne nadvihlo. Buď si to Hagen všimol, alebo sám pochopil, že posledná informácia bola zbytočná, a rýchlo dodal:

„Ak by to niekoho zaujímalo...“

V tiesnivej a veľavravnej odmlke, čo nastala, si Hagen oči vidne uvedomil, že ani tým si nijako nepomohol, dvakrát si odkašlal a prítomným oznámil, že majú do stredy čas prihlásiť sa na vianočný večierok.

Stoličky zaškripali, Harry bol už na chodbe, keď za chrbtom začul ženský hlas:

„Zrejme som tvoja.“

Harry sa otočil a hľadel na Katrine Brattovou. Zamyslel sa nad tým, aká by ešte len mohla byť krásna, keby si dala trochu viac záležať.